

Tanévkezdő
MEGLEPETÉSÜNK:
30 kis le húzó ké p az ajándék
órarendhez és nemcsak!

Sz iv ár v á n y

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2020. SZEPTEMBER

9.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Színek, hangok

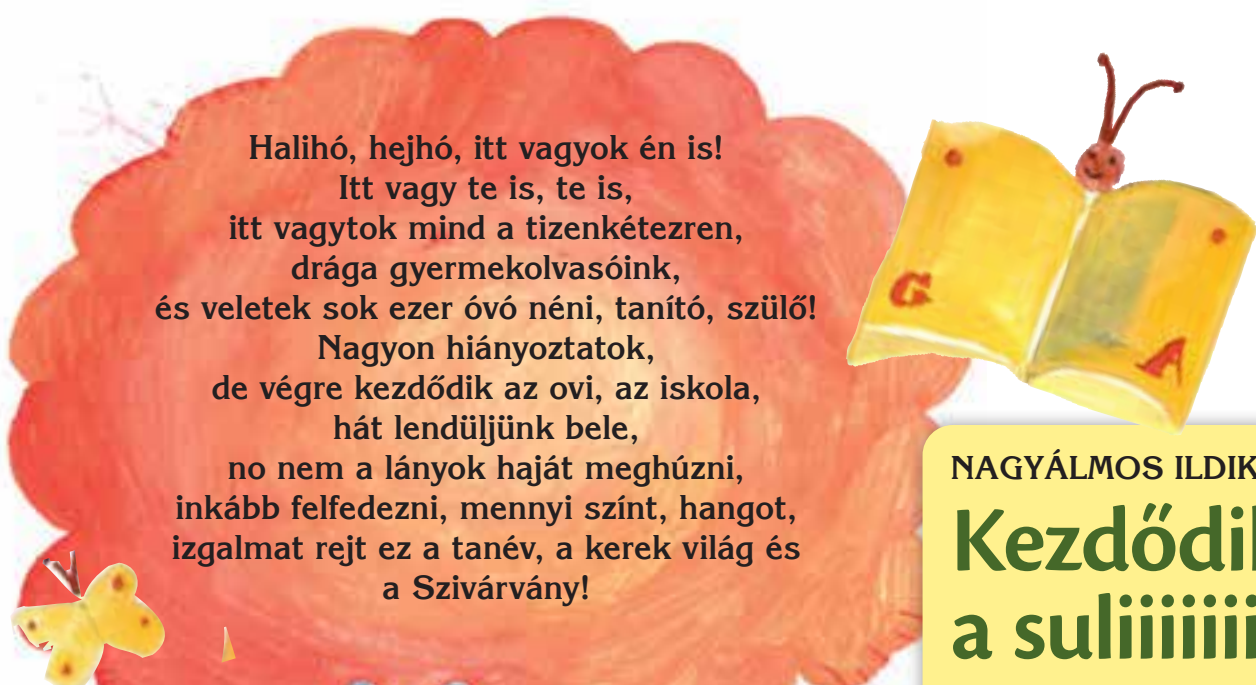
Mindenféle szín lapul a hajban,
Sötét sáv a hullámozó aranyban.
Mint dombok oldalán az őszi erdő,
Őszi szembe szórt színeket termő.

Mindenféle hang lapul a zajban,
Kis csengettyűk egy vidám kacajban,
Vagy bosszúság egy autótüklésben,
Egy régi szó az újraéledt szélben.

KISS LEHEL Játszótéren

Van, aki landol,
van, aki lendül,
van, aki lent áll,
van, aki fent ül,
van, aki sárgán,
van, aki kékben,
van, aki mégis,
van, aki mégsem,
van, aki ordít,
van, aki hallgat,
van, aki suttog –
ki milyen alkat,
van, aki csúszik,
van, aki mászik,
van, aki kerget,
s szalad a másik,
van, kit a föld sem,
van, kit az ég is...

Halihó,
hejhó,
itt vagyok ÉN is!!!

Halihó, hejhó, itt vagyok én is!
Itt vagy te is, te is,
itt vagytok mind a tizenkétezen,
drága gyermekolvasóink,
és veletek sok ezer óvó néni, tanító, szülő!
Nagyon hiányoztatok,
de végre kezdődik az ovi, az iskola,
hát lendüljünk bele,
no nem a lányok haját meghúzni,
inkább felfedezni, mennyi színt, hangot,
izgalmat rejt ez a tanév, a kerek világ és
a Szivárvány!

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Kezdődik a suliiiiiiii

Laposra ültem a fenekem,
az iskolát ugyan rég láttam,
idegeire mentem anyunak
s mindenkinek a családban.
Felborult rend, fegyelem,
nem bírt senki se velem,
délig aludtam, éjszaka néztem
a csillagokat a kitalált égen.
Már mindent is csináltam,
a napok mégsem teltek,
a szüleim, ha teheték,
egész nap neveltek.
Végre eljött a sulii,
jön szembe Sára és Juli,
be jó lenne minél előbb
a hajukat jól meghúzni.

Megmondom, hogy legyen

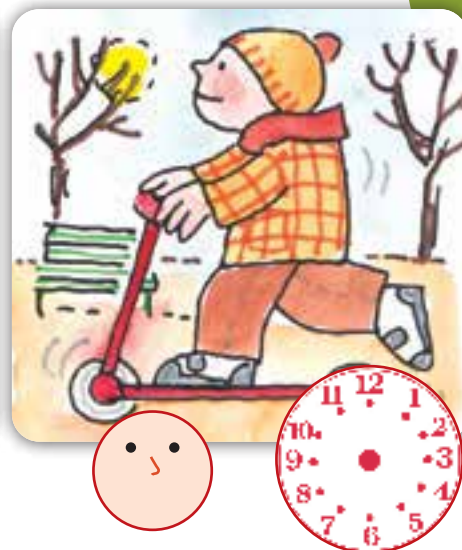
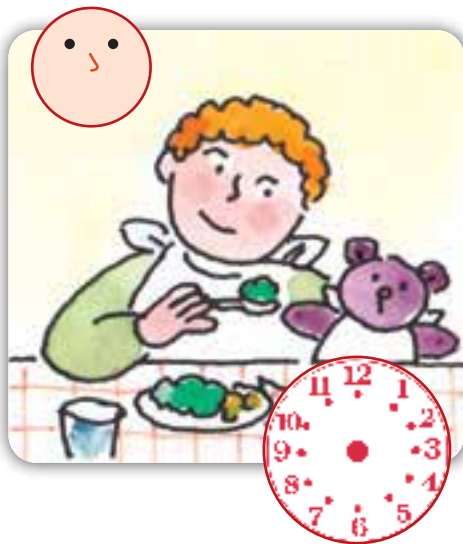
Amikor ébren ülnék, lefektetnek. Például délben szeretek ébren ülni. Rendes ember délben ébren ül. Aki délben lefekszik, rámondják, hogy világ lustája. Én miért legyek világ lustája? Este is szeretek ébren ülni. Napközben egy csomó minden elkezdődik, azt be kell fejezni! Aki kilenckor paplan alá bújik, rámondják, hogy a tyúkokkal fekszik. Én miért fekszek a tyúkokkal?

Amikor aludnék, felébresztenek. Például délután nagyokat lehet szundítani. Kimerülök a nem-akarok-aludni hajcihőben, húzom a csendest. Amikor nagyapát felébresztem a déli szunyókálásból, égetni-való-gézengúz vagyok. Égetni-való-gézengúz anya miért ébreszt fel?

Alszom. Jön, felébreszt, hogy este jól aludjak. Este nem szeretek aludni. Akkor szeretek aludni, amikor alszom, nem pedig akkor, amikor nem alszom. Például reggel szeretek aludni. Este azt mondják, fekszem le, aludjak, attól leszek nagyobb, erősebb. Nagy nehezen elalszom, akkor jönnek, felvernek. Azt akarják vajon, hogy kicsi legyek és gyenge?

Amikor ugrálok, rohanok, beszélek, dúdolólok, leállítanak. Ne nyüzsögj, ne futkoss, ne fecssej, ne gajdolj. Nem értem! Amikor nyugodtan ülök a helyemen, rám szólnak, hogy tessék ügyesen tornászni a többiekkel, köszönj szépen a bácsinak, énekelj el Aranka néninek, hogy kecske ment a kiskertbe!

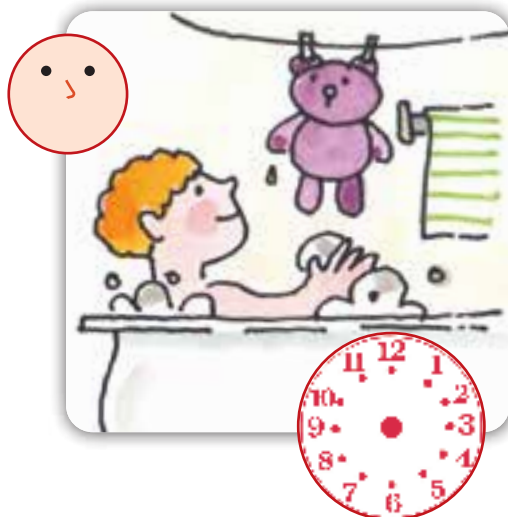

Megmondom, hogy legyen ezután. Anya lefekszik este a tyúkokkal, apa ébreszti hajnalban nagyapát, dél előtt mindenki ügyesen tornászik, délben alszanak egyet, nem túl sokat, épp csak annyit, hogy nagyobbak és erősebbek legyenek, és akkor együttes erővel éneklük estig, hogy kecske ment a kiskertbe. Szépen! Én addig is elvonom, és befejezem az összes dolgot, amit nem tudtam befejezni, amióta mindenki a jódolgomat lesi.

**Melyik esemény mikor történt?
Rajzold be az óramutatókat.**

**Te mit teszel szívesen, és mit
ímmel-ámmal? Rajzolj nevető vagy
szomorú arcot a képek mellé.**

CSUKÁS ISTVÁN

A bátor Tintanyúl

Részlet

A bátor Tintanyúl úgy született, hogy egy üveg kék tinta és egy üveg piros tinta kifolyt az aszfaltra. Jött egy csizma, belelépett, így lett a teste. Jött egy macska, belelépett, majd kényeskedve törölgette az aszfaltba a lábát, így lett a két hosszú füle. Odapattant egy labda, így lett a pamacsfarka. Arra jött egy fiú, egy ággal négy lábat húzott neki.

A bátor Tintanyúl, aki kék és piros színű volt, kidüllesztette a melét, és így szólt:

– Hrrr, hrrrr!
Mak-mak! Én vagyok a bátor Tin-

tanyúl! Mindenki reszkessen!

Majd döngő léptekkel elindult.

Ahogy ment peckesen, meglátott egy csúzlival lövöldöző fiút. Egyenesen felé tartott.

– Állj, vagy lövök! – figyelmeztette a fiú.

De a bátor Tintanyúl gúnyosan nevetett, csípőre tette a kezét, s így szólt:

– Lőj csak, te pupák!

A fiú mérges lett, megcélozta a Tintanyúl fülét, és lőtt. De a kő simán átment a tintafülön, a lyuk meg azonnal összeforrt. A fiú remegett, ilyet ő még sohase látott!

A bátor Tintanyúl rámondott:

– Morrdizomadta! Hrrr! Hrrr! Majd adok én neked, te füllyukasztó! Tűnj el a szemem elől, te csúzlihuszár!

A fiúnak nem kellett kétszer mondani: iszkiri, elfutott.

A bátor Tintanyúl tovább sétálgatott. Találkozott egy utcai cirkusszal. A cirkusz két személyből állt: egy idomítóból és egy foghíjas oroslánból. Mind a kettőn csíkos trikó volt. Az idomító rekedten kiabált:

– Csak tessék, csak folyvást, óriási szenzáció! Itt ez a rettenetes oroslán! Itt van neki a rettenetes szája! Aki bele meri dugni a fejét a rettenetesen kitátott szájába, az kap egy fagyaltot! Csak tessék, csak folyvást, óriási szenzáció!

Sokan körülállták őket, de mondanom sem kell, hogy senki se merte a fejét az oroslán szájába dugni.

Ekkor a bátor Tintanyúl odalépett az oroslánhoz, és jó hangosan így szólt hozzá:

– Mondd, hogy á! Hunyd be szemed, nyisd ki szád!

– Á! – mondta az oroslán bambán, behunyta szemét, és kitátotta a száját.

A bátor Tintanyúl szépen bemászott az oroslán szájába, és onnan mondta az idomárnak:

– Kérem a fagyaltot!

Majd integetett, csókokat hintett a közönségnek.

A körben állók a hasukat fogták, úgy nevettek, az oroslán behunyt szemmel tátotta a száját. De az idomár nagyon mérges lett, amiért csúfot űztek belőle meg a cirkuszából.

Óvatosan hátrasomfordált, és alattomosan rálépett az oroslán farkára. Az oroslán ijedtében becsukta a száját, kinyitotta a szemét, és azt akarta kérdezni, hogy ki volt az. De

nem tudott beszélni, mert a Tintanyúl a szájában volt.

A közönség szörnyülködött, az idomár gonoszul villogtatta a szemét.

De a bátor Tintanyúl nem esett kétségbe, kinyúlt a foghíjon, megcsiklandozta az oroslán orrát meg a bajuszát.

Az oroslán vastag hangon rötyögött meg kuncogott: höhöhö! És rötyögés közben kinyitotta a száját. A Tintanyúl kimászott, leporolta magát, és így szólt az idomárhoz:

– Most már két fagyaltot kérek! Veszélyességi pótlék!

Az idomár mit tehetett, savanyú képpel odaadta a két fagyaltot. De a Tintanyúl nem szerette a fagyaltot, átnyújtotta egy fiúnak meg egy kislánynak. Majd nagy peckesen továbbbsétált.

SZŐCS MARGIT

Zsebfolyondár

Különösen meleg szeptemberi vasárnap volt. Boldizsár a szőnyegen hasalva festegette. Amikor elkészült, felpattant, és kiszaladt a konyhában vasaló nagymamához.

– Nagymama, szerinted ez fog tetszeni Anyának? – kérdezte egy színekben pompázó papírlapot lobogtatva a kezében.

– Biztos vagyok benne, hogy nincs ennél szebb névnap ajándék – dicsérte meg Nagymama az unokáját a vasalást megszakítva.

– De virág is kellene. Ugye elmegyünk egy virágüzletbe? – kérdezte Boldi hízeltgőn.

– Vasárnap zárva vannak a virágüzletek, de a Margit-szigetről hazafele jövet útba ejtethjük az utcai virágárusokat – ajánlotta Nagymama.

– Ne a Margit-szigetre menjünk, hanem a Városligetbe, ma van a vásár, biztosan árulnak ott virágot is.

– A pólós eset* óta hallani sem akartál a Városligetről...

– Az már rég volt, kíváncsi vagyok, mit lehet ott kapni azóta. Elromlott a biciklicsengőm, hátha találunk egy másikat – érvelt a kisfiú.

Közben hazaérkezett Anya.

– Nyári ruhába öltözzetek, ha sétálni mentek. Olyan forróság van, mintha nem is az őszbe, hanem az augusztusi kánikulába csöppenünk volna. Szédül a fejem, jól fogott volna a kalap. Kár, hogy tavaly elrepítette a tengerparti szél – mondta, miközben kipakolta az ebéd megfőzéséhez szükséges dolgokat.

Miután Nagymama kivasalta a ruháját, és Boldizsár is felöltözött, elindultak vasárnapi sétájukra.

A Ligetbe érve Boldi egyből ráismert a hosszú pult előtt álló, tavalyi árusra, aki nagy táblával reklámozta portékáit. A tábla felső felén ez állt: KACATÓRIUM. Alatta pedig dőlt betűkkel a következő:

*Ha vásárolsz is, nemcsak szádat tátod,
biztosíthatlak, soha meg nem bánod.*

*Olvasd el a csoda-póló meséjét: www.napsugar.ro/archivum/2018-2019/napsugar-2019-05.pdf

Boldizsár örült, hogy az árus nem ismerte fel, és nem került szóba a póló. Hosszasan tanulmányozta a limlomrengeteget.

Nagymama türelmetlenül állt egyik lábáról a másikra.

– Ha így folytatjuk, itt ér az este – szólalt meg egy idő után. – Megígértük Anyának, hogy hazaérünk ebédre – sűrgette unokáját.

– Csak öt percet várj még, amíg a végére érek – próbált időt nyerni a kisfiú, majd hirtelen kikapott a kupacból egy fényes tárgyat.

– Megvan! – kiáltott fel boldogan. – Nézd, Nagymama, milyen menő csengő, és a hangja is szuper! Úgye?

– Hát nem tudom – mondta Nagymama –, engem inkább egy rozsdás taliga nyikorgására emlékeztet. De virágot sehol nem látok.

– Az is van itt – mutatott Boldi a pult szélére –, azt írja rajta: zsebfolyondár.

– Micsoda bolondság – képedt el Nagymama. – A cserepes növények nem arra valók, hogy a zsebben sétáltassák őket.

– Ne légy olyan maradi, Nagymama. Miért is ne lehetne egy növényt sétáltatni? Azért ilyen kicsi és lapos a cserepe, hogy elférjen egy zsebben. Látod? Pont beleillik az ingem zsebébe. Szerintem Anyának is tetszene – mondta Boldi a növényt igazgatva, melynek indái a fülét cirógatták.

Amikor Boldi kifizette a folyondárt, az árus, aki addig úgy tett, mintha nem ismert volna rá, cinkosan rákacsintott.

Mire Boldizsár és Nagymama hazaértek, elkészült az ünnepi ebéd is. Ebéd után Boldi átadta névnapi ajándékait. Anya megcsodálta a vízfestményt, a növény láttán elámult.

– Zsebfolyondár? Te aztán értesz a meglepetéshez! – dicsérte meg fiát, majd így folytatta: – Amíg Nagymama lepihen, gyere, sétáljunk egyet, hogy apadjon a hasunk. Felve-

LÁSZLÓ NOÉMI

Kicsi vers

Kicsi, nagy, még nagyobb,
a legnagyobb én vagyok.

Akkor is, ha mindenki
csak úgy szólít: te kicsi!

Jókedvűen hátba vág:
mi a helyzet, apróság?

Hogyhogy mi? Jót eszem,
szundítok rá, növekszem.

Esztenőre nem lesz nálam
magasabb senki sem.

szek egy zsebes ruhát, viszem a folyondárt is. Tedd fel a kalapot, mert erősen tűz a nap.

Boldi Anyával elindult a játszótérre. Útközben mindenfelé bámészkodtak, megcsodálták a virágokat, bokrokat. Kis idő elteltével, amikor Boldi Anyára pillantott, azt hitte, rosszul lát az erős napfénytől.

– Anya, neked kalap nőtt a fejedre! – kiáltott fel.

Anya a fejéhez kapott, és leemelte a gyönyörű, leveles szárból fonódott kalap-költeményt, melynek alkotó szála a zsebében levő cserépből indult.

– Hát ez kész csoda, szebb, mint amiről valaha is álmodtam – mondta boldogan.

– Van egy ötletem – csillant fel Boldizsár szeme –, gyöke-reztesünk egy kalapot Nagymamának is.

Ne vonalkázd az ajtófélfát! Vágd csíkokra az évig érő fát a vastag vonalak mentén, s a padlótól 80 centiméter magasságban ragaszd az ajtóra. Figyelj a sorrendre és a pontos illesztésre. Minden születésnapodon jelöljétek meg rajta, mekkorára nőttél.

◀ 100

◀ 105

◀ 110

◀ 115

◀ 120

◀ 125

◀ 130

◀ 135

◀ 140

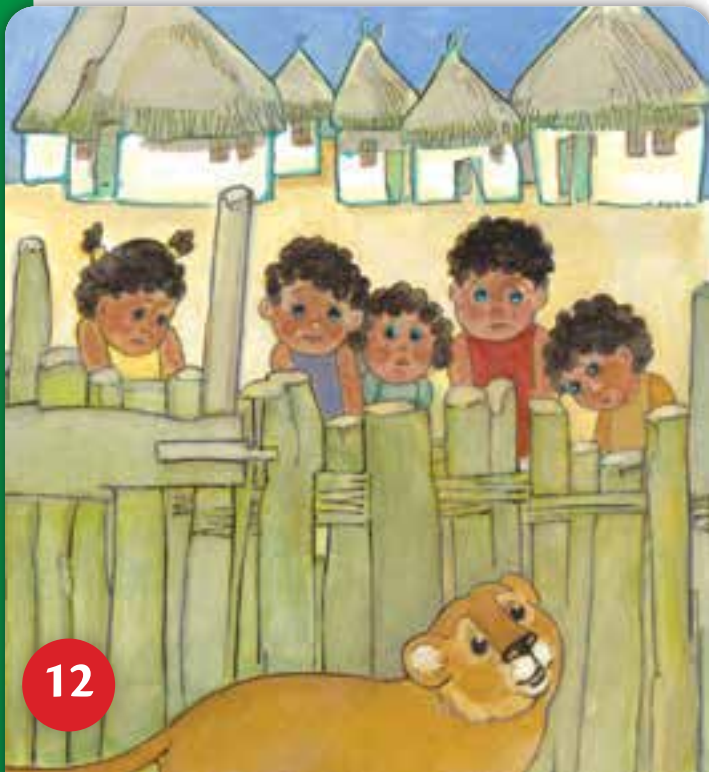

Szivárvány
mérőszalag

TARBAY EDE

A kisoroszlán története

Élt egyszer egy oroszlánkölyök, a legkisebb sok testvére között. Szőröcskéje, akár az esőmosta, napszitta fűszál, oly fakó. Négy mancsa volt és hosszú, vékony farka, a végén bojttal, s ez úgy meredt a világba, mint egy festékecset. Ha megszólalt, hatalmas volt a hangja, csak azt sajnálta: ő sohasem hallja, hiszen a többi oroszlán is vele egyszerre bömbölgetett.

Micsoda láрма volt!

Minden madár repült, ki eddig dalolt, és bokrából mind-mind menekült, aki csak megbújt vagy pihent.

Ám egy késő délutánon fölébredt, s míg feködött az oldalán a melenető, nagy sziklaágyon, s nyújtózkodott az alkonyatban, arra gondolt: Itt az alkalom, talán a saját hangom hallhatom, s már döngött is a hangja – uáááá! – úgy, hogy fölébredt rá a szundításból anyja, s azt mondta:

– Csitt, a többi alszik! – s pihent tovább.

Nem így a kölykünk, ki vándorútra indult, s keresni kezdte azt az egy helyet, ahol bömbölődhet, s úgy, hogy mások ráfigyeljenek.

Topp-topp-topp – ballagdált a domboldal felé, ahol egy keskeny patak is futott.

A víz fölött a deszkapallón – kopp-kopp-kopp – kopogott a körme, majd ment a réten, mancsa alatt a fű – sttt-sttt-sttt – hajolt a földre, s ott maradt.

Futott, futott, és meg sem állt, amíg egy falut nem talált, hol a palánkfal előtt gyerekek játszottak, nevetgéltek.

Oroszlánkölykünk leült a fűbe, nyakát nyújtotta, fejét fölvetette, és bömbölődött:

– Uááááá!

Így szólt az ének, s bár azt kívánta: hangja tetsszen, a gyerekek futva futottak falujuk felé, és bereteszték a palánk kapuját.

– Bumm! – csattant a deszka, és szólt a „trapp-trapp”, mert a kisoroszlán tovább ballagott, át a fűvön, át a nagy mezőn.

A dombtetőn, egy lombos fa alatt majmok ültek, és kókuszt ropogtattak: „ropp-ropp”.

Amint meglátta őket, nyakát nyújtotta, fejét fölvetette, s bömbölődött. Bár gyönyörű volt a hangja, az egyre hangosabb „uáááá!” úgy szállt, mintha mennydörögne, a majmok mind a lomb közé rohantak, s nyakra-főre hajigálták a kókusz héját – pik-pak-pak – oroszlánkölykünk kobakjára.

Eltrappolt hát onnan is, a „trapp-trapp” kísérte oda, hol a vízben vadlibák úsztak. No hát nekik is kitátotta száját, s bömbölődött, mintha morgolódna, majd egyre nőtt és nőtt és nőtt a hangja, míg oly harsogó lett, amilyen sose volt.

– Uááááá!

A vadlibák a vízről fölriadtak, szárnycsapásuk hullámot kavart.

Szegény oroszlánkölykünk! A bömbölése senkinek se tetszik...

Így indult el akkor arra, amerről jött: hazafelé, s közben föl-alá lengett a bojtos farka.

Ballagdált a dombon át „trapp-trapp”, majd „sttt-sttt” a nagymezőn, s végig a pal-lón, „kopp-kopp”, azután megállt.

Hallotta, hogy hívja a mamája.

– Uáááá! – felelt a kis kölyök, s ez volt a legszebb bömbölése ezen a napon.

Hazáig meg sem állt, ott anyja így fogadta:
– Boldog vagyok, mert hívtalak, s te nyomban válaszoltál.

– Mrrrr! – dorombolt erre ő, dorombolása egyre hangosabb lett, a mormogása kiáltássá vált. Tudta már – uáááá! –, a mama boldog, mert válaszolt, amikor hívta őt, s ez lett a legjobb üvöltése mindenféle üvöltés között.

ANTAL ANDRÁS

Kendermag

Egyik pajkos, másik serény,
Honnan ennyi veréblegény?
Összegyűltek jó előre,
Megnőttek, nősulni kéne!

De ez a sok szedte-vette
Halasztaná, ha lehetne,
S kendermagot csipegetve
Még sokáig legénykedne.

Házasodik a tücsök

NÉPDAL

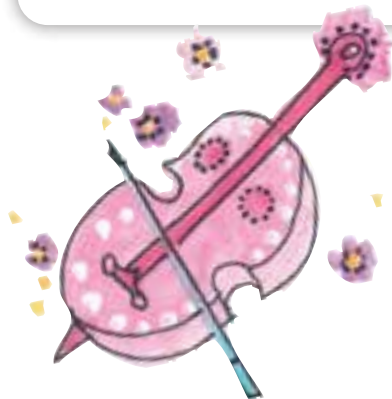
Há-za-so-dik a tü-csök, szú-nyog lá-nyát ké-ri, csi-szeg-cso-szog a te-tű, nász-nagy a-kar len-ni.

O-da-ug-rik a bol-ha, vő-fély a-kar len-ni, min-den-fé-le csúf bo-gár ven-dég a-kar len-ni.

Gólya volt a szekundás, kis béka a flótás,
Dongó darázs a brúgós, pulyka volt a primás.
Táncba ugrik a majom, megjárja a polkát,
Híres betyár a bagoly, lesi a hurkáját.

Farkas volt a mészáros, hat ökröt levágott,
Amellé még malacot ötvenet kirántott.
Kecske volt a szakácsné, jó gulyáshúst főzött,
Míg az ebéd elkészült, a tücsök megszökött!

Szivárvány

órarend

HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK

Szivárvány

bélyeggyűjtemény
2020–2021

Gyermek neve: .....

Település: .....

Óvoda, iskola, osztály: ..... Létszám: .....

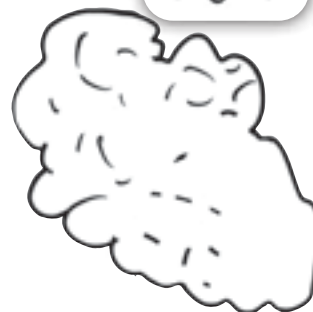
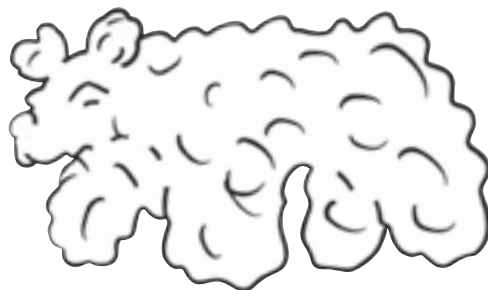
Óvónő vagy tanító neve: .....

E tanév Szivárvány-bélyegein nyolc afrikai állatot küldünk nektek. Kürti Andrea tréfás rajzaiból a Gutenberg Kiadó memóriakártyát készített. Keressétek a könyvesboltokban!

Szeptembertől ápriliséig havonta vágd ki az állatos bélyeget a Szivárvány 34. (szeptemberben a 30.) oldalának sarkáról, és ragaszd fel erre a gyűjtőlapra.

SZEPTEMBER	OKTÓBER	NOVEMBER	DECEMBER
JANUÁR	FEBRUÁR	MÁRCIUS	ÁPRILIS

Őszi fényben, napsütésben felhőt les Katóka. (Weöres Sándor)
Less te is felhőt Pufikával. Válaszd ki, melyik felhő mihez
hasonlít. Színezd ki a képet.

Ötlet és rajz: KOVÁCS RÉKA RHEA

Milyen unalmas ez a zsemleszín. Más bundát szeretnék.

Belisztezem magam, előkelő fehér cica leszek. Miáááúúú!

Nem kényes, inkább rémes. Mintha szellemet látnék.

Itt a kályha. Próbáljuk ki a titokzatos éjfékete bundát.

Reszkessetek! De én nem akarok ijesztő lenni, balszerencsét hozni!

Nincs szebb, mint a zsemleszín.

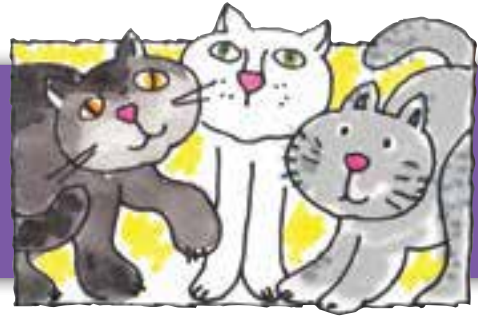

Pufikaaa! Mit műveltél már megint?!

Azt hittem, nyoma sem maradt a bundafestésnek.

VLAGYIMIR SZÜTYEJEV

A három kiscica

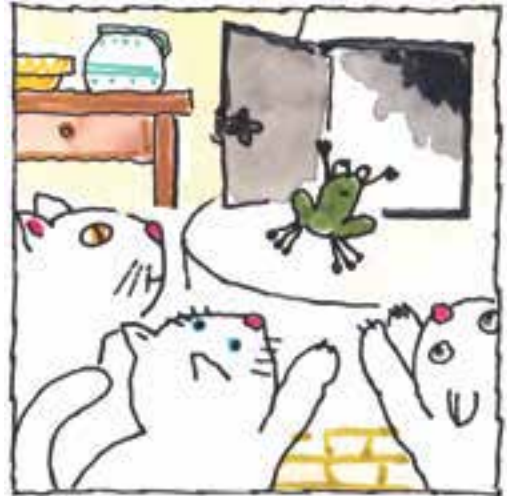
Három kiscica, egy fekete, egy szürke meg egy fehér, meglátott egy egeret, és – uccu neki! – utánafutottak.

A kiséger beugrott a lisztesládába. A kiscicák – hopplá! – utána. A kiséger elszaladt, a ládából pedig három fehér cica mászott ki.

A három fehér kiscica meglátott az udvaron egy békát, és – uccu neki! – utánafutottak. A béka beugrott egy ócska kályhacsőbe. A kiscicák – hopplá! – utána.

A béka szépen tovaugrándozott, és a kályhacsőből előbukkant három fekete kiscica.

A három fekete kiscica meglátott a tóban egy halacskát, és – uccu neki! – utánaugrottak.

A halacska elúszott, és a tóból kimászott három csuromvizes kiscica.

A három vizes kiscica elindult hazafelé.

Útközben szépen megszáradtak, és olyanok lettek, mint voltak: egy fekete, egy szürke és egy fehér kiscica.

Rajzolj cicát! Próbáld meg egyszerre haladni a ceruzáddal és a mondókával.

Egy szem,
két szem,

orra, szája,

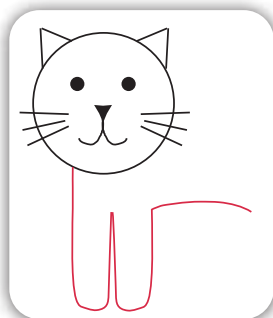
fejcskéje,

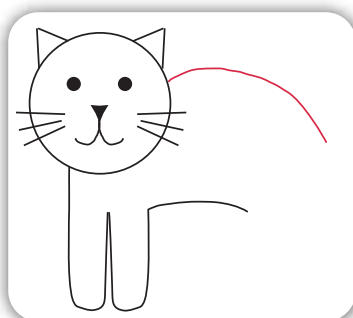
bajuszkája,

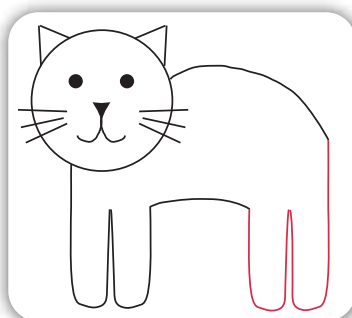
két kis füle,

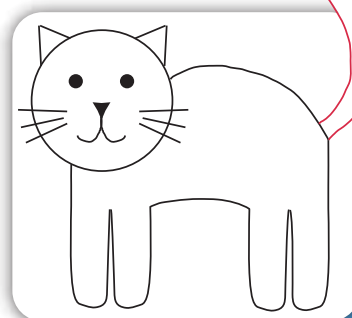
mellső lába,
hasikája

görbe háta,

hátsó lába,

kacsaringós
farkincája.

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Testvére születik

Dorottya és Barnabás még csak barátkozott a kistesó gondolatával, a család felnőtt tagjai viszont már hetek óta készültek az újszülött érkezésére. Kiskertész nagypapát is lázba hozta egy újabb kisunoka gondolata, s rögtön neki is látott kertje átrendezésének: alacsony kerítést emelt a puszpángbokrok köré, félreeső helyre ültette a hóvirághagymákat, a kert közepébe pedig hatalmas lyukat ásott.

Ekkor érkezett oda Dorottya és Barnabás. Kérdésekkel árasztották el nagypapát, akinek menten remek ötlete támadt:

– Ismerjük meg a mérgező növényeket! – s máris magyarázni is kezdett: – A kisbabák úgy fedezik fel a világot, hogy mindent megfognak, és a szájukba vesznek. Először a kezüket, lábukat, aztán amit csak elérnek. A mi dolgunk, hogy ne kaparinthassanak meg semmi veszélyeset.

A kert is tele van veszéllyel, hiszen számos növény mérgező. Elég, ha egy pillanatra nem figyelünk, máris a kicsi szájába vándorol egy-egy levél, bogyó. Az enyhén mérgező hóvirághagymáit olyan helyre ültettem át, ahol nem férhet hozzá. A nagyon mérgező puszpángokat bekerítettem.

Segíts nagypapának bekeríteni a puszpángbokrokat! Karikázd be őket! Vigyázz, hogy egyet se felejtš ki, s a gyümölcsfákat hagyd szabadon!

– Mit jelent az, hogy mérgező? – kérdezte Dorottya.

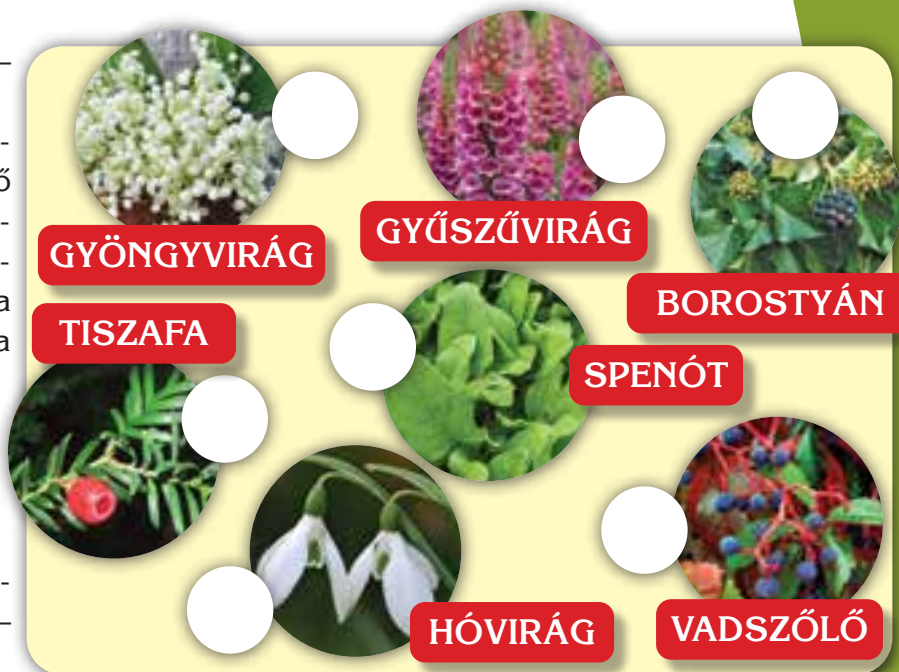
– Az enyhén mérgező növény hasfájást, hasmenést, az erősen mérgező akár halált is okozhat. Jobb óvatosnak lennünk. Enyhén mérgező a hóvirág, a vadszőlő. A gyöngyvirág, a gyűszűvirág, a borostyán, a tiszafa erősen mérgező! Ezeket messze kerülje el a kisgyerek! – magyarázta nagypapa, miközben mindenik növényt megmutatta a gyerekeknek.

– Ez azt jelenti, hogy a spenót enyhén mérgező, mert már a gondolatától is megfájdul a pocakom?! – vágta rá Barnabás nevetve.

– A spenót természetesen ehető. Egy növény különböző anyagokat képes előállítani a napfényből, vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból. Ezek közt van az ember számára fogyasztható, ízletes, de van mérgező is, ezért jegyezzétek meg: soha ne kóstoljatok meg olyan növényt, amit nem ismertek, s amit egy felnőtt előtte meg nem mosott alaposan! – intette szigorúan unokáit kiskertész nagypapa.

– És miért ástad ezt a nagy gödröt? – kíváncsikodott Dorottya.

– Ültetünk együtt egy gyümölcsfát! Ez lesz a kistesótok fája. Azt a két almafát akkor ültetem, amikor ti születtek. Azt a nagy körtefát, amin a hinta lóg, a nagypapám, a ti kiskertész üknagypapátok ültette sok-sok évvel ezelőtt, amikor én születtem.

Színezd pirossal az erősen mérgező, sárgával az enyhén mérgező és zölddel az ehető növények melletti köröcskéket!

Dorottya és Barnabás megértette, hogy a kert nemcsak mókával, hanem veszélyekkel teli hely is. Sokat segítettek nagypapának, míg minden növény a megfelelő helyre került. Lázasan várták a testvérke születését. Minden nap meglesték, vajon a facsemetéje életre kapott-e a kertben.

Lesd meg te is!

**Figyeld meg, milyen mérgező növények vannak az óvodában és otthon?
Figyelmeztess társaidat,
szüleidet a veszélyre!**

Madárbúcsú és tanévköszöntő

CSEH KATALIN

Madarak

Madarak az égen,
röpülnek szépen,
messze-messze szállnak,
és a tűnő nyárnak
búcsút intenek,
s mint a sóhaj,
ellibbenek:
túl héthatáron,
túl a nagyvilágon,
túl valón és képzeleten,
túl a képzelt tengereken...

Tárva-nyitva minden ablakom,
szárnysuhogásukat
csukott szemmel hallgatom.

Sándor Emőke tanító néni
a székelyudvarhelyi Móra
Ferenc Iskolában filcből varrt,
levendulával töltött bagoly-
párnácskákkal várta
előkészítőseit, hogy okosak
és nyugodtak legyenek.

A tökfej a butaság jelképe, a bagoly
az eszességé. A tökből készült bagoly
vajon okos? Ezt csak **Domokos Zsu-
za tanító néni** osztálya tudja meg-
mondani a **sepsiszentgyörgyi Váradi
József Iskolában**.

Szilágyi-Székely Melinda tanító
néni magyarlapádi Maszat-
művészei a baglyokat pecsételték,
a felhőket szivaccsal pamacsolták.

A bagoly nem
a legokosabb madár, de szemüveges
tudósra emlékeztet, így a tudás jelképe
lett. Sok csoport és előkészítő osztály
választja kedvencének, és még többen
készítenek bagoly-figurát.

Czirmay Júlia tanító néni dési
osztályában kartonhenger és papír
volt az alapanyag.

Másik őszi kedvencetek és csoportnevek a süni. Egész nyáron kertünkben szuszmogott, és pusztította a kártevőket, most téli pihenőre készül.

Csikszeptgyörgyön, Csedő Magdolna tanítónő osztályában tökmagtüskék védik a sünit.

Kőrösi Mária tanító néni szalárdi osztálya mintalyukasztóval készített avarba hempergette a barnára festett sünit.

Hullámos, papírhurkos tüske az őszi sünidivat. A „fodrászok” Bartha Denise tordaharaszti tanítványai.

Levelekből született Nagy Margit tanítónő osztályának sünije a marosvásárhelyi R. Guga Iskolában.

Jakab Tünde Emese tanító néni osztálya a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnáziumban gesztenye-orrú süniket szabott-ragasztott.

Kézimunkáitokban ott ragyog az őszi virágok, termések gazdag színpompája és a ti kiapadhatatlan fantáziátok.

Pityókabál – így hívják a lövétei termésünnepet. Erre készültek a mókás bábok, amelyeket **András Mónika** tanító néni küldött el nekünk.

Varga Katalin esztelneki tanítványainak magokból ragasztott virágai levelekkel pecsételt háttéren virulnak.

Lassan őszi ruhába öltözik a kert, az erdő. **Adorjáni Zsuzsa** kollázsát **Károly Veronika** tanító néni küldte be Csíkmenaságról.

Kovács Júlia és **Szucher Zsuzsa** óvó nénik csoportja a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában krepp-papírból sodort és ujjal, sablonnal nyomtatott virágokat készített.

Rajzolt zsákokban igazi gabonát árul a bácsi. Ilyén **Mária szilágycsehi tanító-nő** kisdíkjainak munkája.

Őszündérke és Levélúrfi az alkotók ujjlenyomatát őrzi. **Osváth-Boros Jolán** és **Jankó Ágnes** óvó nénik csoportjának munkái a kolozsvári Vidám Vonatocska Óvodából érkeztek.

Szabó Gyöngyi tanítónő szilágycsehi diákja, **Angyalosi Klára** napraforgó virágjának tányérjára igazi magokat ragasztott.

Ez a gazdag terméstál **Almási Emese** tanító néni lelei osztályában készült.

Osztályrobotok kartondobozból. Vajon matekpéldát oldani, táblát törölni is tudnak? Kérdezzük meg a tervezőket, **Fülöp Hajnal** tanító néni krasznahorváti kisdíkjait!

Szárnybontó

A varázsceruza elment a gazdájával az iskolába. Nem akart onnan hazamenni. Jó volt az írás, rajzolás. Aztán valahogy mégis hazavitte a gazdája. Otthon is sokat írt, és elfáradt, ezért este lefeküdt a tolltartójába.

Másnap újra felkelt, és elment a gazdijával az iskolába. Ismét sokat írt, rajzolt. Szünetben megpihent a tolltartóban.

És így történt minden nap. A ceruza boldog volt és varázslatos.

Bács Gergő,
Kézdiszentkereszt

Gál Gyöngyvér,
Csíkszentgyörgy

Márton Keresztes Panna,
Sepsiszentgyörgy

Német Hanna,
Szilágypanit

Kedves Csipike és Típetupa!

Küldöm nektek a bélyeggyűjteményt. A nagymamánál nyaraltam Sepsiszentgyörgyön. Mivel édesanyám is olvasta a Szivárvány elődjét, A haza sólymait, elővette a régi példányokat, és azokból is olvasott meséket és a Te régi leveleidet.

Remélem, hogy jó az élet az Erdőben, van bőven gomba, bogyó, amit egyetek, és Kukucsi is szorgalmasan túrja a földet.

Üdvözöllek!

Erdő Úzonka, Budapest

Sárosi Melinda tanító néni osztálya küldte
a szatmárnémeti Kölcsey Ferenc Főgimnáziumból:

Volt egy család: anya, apa és Peti. Azt mondta egyszer Peti:

– Őnom, hogy folyton azt kell csinálnom, amit a felnőttek mondanak. Túl sok a szabály: pakoljak be, fürdjek meg, mossak fogat. Felnőtt akarok lenni!

Attól a naptól kezdve folyton s betűt, b betűt, i betűt kapott, és ráadásul úgy bűzlött, mint egy szamár. Megtanulta, hogy a felnőtteknek nincs kevesebb dolguk, mint a gyerekeknek, csak ők már maguktól tudják, hogy mit kell csinálni.

Nagy Regina meséje és rajza

Klára vagyok, egy kisnyuszi. A szüleimmel vadászni készültünk, de apu csak annyit mondott, hogy elmarad.

- Hogyhogy elmarad a vadászat?
- Mi, nyuszik, nem szoktunk vadászni.
- Kár! De miért nem?
- Mert minket szoktak vadászni!

Hát ha mégsem megyünk vadászni, nem bánom, mert addig is játszhatok a testvéremmel.

Írta és rajzolta Kereskényi Fanni

A dinoszauruszok több millió évvel ezelőtt éltek. Volt kis és nagy dinó, élt vízi, repülő és szárazföldi dinó is. Köztük volt húsevő és növényevő is.

Mészáros Dávid írása és rajza

Eresz alatt fecskék fészket láttam,
A gólyákat visszavártam.
A fészekben éhes volt a fióka,
Ezért békászni ment a gólya.
A békák bebújtak az iszapba,
Mert látták, hogy jön a gólya.
Ezért gólyamama
Elment egy másik tóra.

Szabó Erik

● **A szatmárnémeti A. Iancu Iskola másodikosai felragyognak, amikor az ajtón belép Napsugaras Karcsi bácsi az új Szivárványokkal – írta Szász Ildikó tanító néni.**

● **A kép tavalyi, a ragaszkodás változatlan: András Mónika tanító néni lövétei osztálya heti egy órában a Szivárvánnyal foglalkozott. A kicsik izgatottan várták Napsugaras Béla bácsit, akiről azt hitték, hogy nem más, mint Csipike.**

● **Nagy Lenke tanító néni a Madarasi-Hargita csúcsára vitte kirándulni ivói osztályát.**

● *Óvodásaim mindig nagy örömmel várták a legújabb lapszámot! Isten áldja további munkájukat! Cseh Andrea, vajdakamarási óvónő*

Ha majd kialakult a végleges órarendetek, húzogasd le a különböző órákat jelképező rajzocskákat az öntapadós oldalról, és ragasztgasd őket a helyükre a 16. oldalról kivágott ajándék órarenden.

**Címlap:
SZABÓ
ZELMIRA**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLI. évfolyam, 435. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Angi Jázmin
Erzsébet,
Gyergyóalfalu

Magyari Nóra,
Gyergyóalfalu

Bányai Vivien,
Szatmárnémeti

Gidó Emma,
Kolozsvár

Brediceanu Denisa,
Szatmárnémeti

Patay-Horváth Márton,
Sződliget

Ára 5 LEJ

